

SAMUEL BJØRK

POZRITE SA
LEPŠIE.
UVIDÍTE TO,
ČO VRAH.

VLK

İKAR

Samuel Bjørk

VLK

Samuel Bjørk
HVIT SOM SNØ

Copyright © Samuel Bjørk 2021
Published by agreement with Ahlander Agency
Translation © 2022 by Zuzana Inczingerová, Lenka Kočišová
Jacket design © 2022 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

Z nórskeho originálu (Cappelen Damm As, Oslo 2021)
preložili Lenka Kočišová a Zuzana Inczingerová.
Redigovala Andrea Vargovčíková.
Obálku navrhla Barbara Baloghová.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a. s., Bratislava v roku 2022
ako svoju 2 016. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán Michal Harvánek.

ISBN 978-80-551-8731-0

Prológ

Dvadsiateho ôsmeho mája tisícdeväťstodevätdesiattri sa našli telá dvoch jedenástočných chlapcov. Zavraždili ich na statku vo švédskej oblasti Fagerhult, asi desať kilometrov severovýchodne od mesta Uddevalla. Farmár, ktorý objavil ich pozostatky, sa vyjadril, že miesto činu vyzeralo, *akoby niekto otvoril brány do pekla*. Oliver Hellberg, jeden zo zavraždených chlapcov, ležal na chrbte a bol úplne nahý. Sven-Olof Jönsson, druhý zavraždený chlapec, bol len o niekoľko metrov ďalej a mal na sebe iba slipy. Medzi chlapcami ležalo zviera. Biely zajac. Vzhľadom na brutálny charakter vraždy zostavili tím vyšetrovateľov zo štokholmského oddelenia Rikskriminalpolisen, ktorý mal spolupracovať so skupinou miestnych policajtov z obvodného oddelenia Západ. Veľmi skoro sa však ukázalo, že táto spolupráca nebude fungovať. V nasledujúcich rokoch sa vedenie vyšetrovacieho tímu vymenilo trikrát a nakoniec musela zo svojho postu odstúpiť aj švédska ministerka spravodlivosti Eva Nordbergová. Vyšetrovateľov zároveň obvinili, že posunuli médiám denník jedného z chlapcov. Chlapcovi rodičia, Patrick a Emilie Hellbergovci, sa museli nakoniec pokúsiť súdnou cestou zabrániť bulvárnym plátkom, aby verejne prepierali najintímnejšie myšlienky ich zavraždeného jedenástočného syna. Manželský pár vyhral prvé kolo na obvodnom súde Uddevalla Tingsrätt, prehrali však odvolací súd na krajskom súde pre oblasť Västra Sverige. O niekoľko týždňov neskôr našli Emi-

lie Hellbergovú mŕtvu vo vani v jej dome na ulici Ekeskärsvägen. Spáchala samovraždu. Štrnásteho októbra tisícdeväťstodevätde-
siatti, v deň, ktorý sa do histórie švédskej žurnalistiky zapísal
ako *deň hanby*, publikovali oba švédske bulvárne denníky *Expres-
sen* a *Aftonbladet* chlapcov denník v plnom znení. Titulná strana
oboch denníkov bola po prvýkrát takmer identická. Bol na nej vy-
tlačení chlapcov posledný záznam. Niekoľko krasopisných slov:

Zajtra vyjde mesiac. A ja sa bojím Vlka.

Prípado doposiaľ zostáva nevyriešený.

PRVÁ ČASŤ

APRÍL 2001

1

Thomas Borchgrevink stál na parkovisku pred starou budovou školy Fredheim skole v meste Lørenskog a dúfal, že onedlho pocíti aspoň jemný závan vetra. Netušil, prečo zvolila na stretnutie práve toto miesto, mal však podozrenie. Aby mu to čo najviac sťažila? Žeby preto? Alebo sa mylí? Tridsaťšesťročný muž skontroloval čas na hodinkách a v tej chvíli vzlietol z neďalekého stromu krdeľ vrán. Ich krákanie sa nieslo ľudoprázdnu oblasťou, lebo tu naozaj nebolo nič iné iba zem, kameňolom a táto stará biela budova, kedysi dávno škola, ktorú sám navštevoval. V inom živote. Predtým, než sa to stalo. Už dlho sem nevkročil. Niežeby navštívil nejaké iné miesta. Dvanásť rokov totiž strávil za múrmi väzenia. Na slobodu ho prepustili pred niekoľkými mesiacmi, na ten pocit si však nezvykol. Na to, že môže robiť čokoľvek, čo sa mu zachce. Thomas Borchgrevink si pritiahol bundu k telu, posadil sa na schody starej budovy a tvár nastavil slabým slnečným lúčom, ktoré sa predrali pomedzi mračná.

Trištvrte na deväť. Dohodli sa na desiatu, nechcel však nič riskovať. Uverila by totiž čomukoľvek. *Vidíte, nehovorila som vám to? Naozaj si myslíte, že by mal mať takýto človek právo stretávať sa so svojím synom? Uvedomujete si, že chlapec ho naposledy videl, keď mal iba dva roky? V korunách stromov na konci cesty zašušťalo lístie a jeho premkol nevídaný optimizmus. Možno nakoniec príde. Vietor. Samozrejme, bola to absurdná myšlienka.*

Šarkan? Mal problém prísť s nápadom na činnosť, ktorej by sa tu vonku mohli venovať. Postával v hračkárstve tak dlho, až k nemu pristúpila predavačka, aby sa ho spýtala, či je všetko v poriadku. V poriadku? Pochopiteľne, že nič nie je v poriadku. Čo si myslela? Prirodzene, nebola to jej chyba, preto vzal prvú najlepšiu vec, ktorá mu prišla pod ruku. Šarkana. Na vonkajšie použitie. Pri starej škole. Budú si ho spolu púšťať. Nie je to dobrý nápad? Teraz však svoje rozhodnutie ľutoval, pretože vánok sa znova len jemne oprel do lístia v korunách stromov. Šachová doska mu napadla ako prvá, chcel totiž chlapca naučiť hrať šach, možno si zahrať partičku, ale keď sa dozvedel, že sa stretnú vonku, zavrhol to. Budú mať totiž sprievod. A ona ho za nijakých okolností nenechá s chlapcom samého.

Keď ho navštívila po prvýkrát, atmosféra medzi nimi bola úplne iná. Siv Johnsenová. Vôbec sa na ňu nepamätal. *Borchgrevink, máte návštevu!* Prvý za tri roky. *Je to dievča. Sedí v zóne číslo dva.*

Návšteva?

Dievča?

Mama?

Nie.

Isteže nie.

Vyparádila sa ako na nejakú veľkú udalosť. Vo vlasoch mala kvety, na sebe letné šaty a líca červené. Siv Johnsenová. Na strednej boli spolužiaci. Teda tých zopár mesiacov, ktoré do školy chodil, až kým napokon nepodľahol hlasom vo svojej hlave.

Musel však uznať, že je vytrvalá, každý druhý týždeň, takmer tri roky, až si ju nakoniec oblúbil. Fotografie z pôrodnice, z oslavy chlapcových prvých narodenín. *Martinovi chýba ocko!*

A potom zrazu nič.

Koniec.

Postupom času pochopil, že sa v jej živote objavil iný muž.

Kašľať na to.

Dočerta s ňou.

Ale čo dieťa?

Najkrajší chlapec na svete.

Jeho syn.

Martin.

Nie, dopekla!

Thomas Borchgrevink sa postavil a zišiel na otvorené priestranstvo, aby to zo seba striasol.

Aby sa upokojil.

Aby sa nehneval.

Aj keď ho jedného dňa prestala navštevovať, namiesto toho mu prichádzali listy, na počítači písané hárky od anonymných konzultantov, v ktorých mu oznamovali, že sa viac nemôže stýkať so svojím potomkom.

Kopol do kameňa a pozrel sa na hodinky.

Štvrť na desať.

Nikde ani živej duše.

A prečo by malo? Veď tu nič nie je. Od ulice Losbyveien smerom na sever od mesta Finstad nebýva nikto. Za zákrutou je strelnica. Za lesom na kopci sa nachádza kameňolom. Poznal tu každý kameň, zbožňoval túto školu, toto miesto, prichádzal sem skoro ráno, len aby nemusel byť doma, v tom temnom dome, ďaleko od chladných ľudí, ktorí naňho mali dávať pozor, od zvuku budíka na nočnom stolíku, od ručičiek myšiaka Mickeyho, ktoré ukazovali, že je čas vstávať, ak chce prísť načas, keď sa len v ponožkách potichu zakrádal po dome, aby nikoho nezobudil a mohol si naplniť obedár čímkol'vek, čo sa mu dostane pod ruku.

V škole nevynikal, patril skôr k priemerným žiakom, rozhodne však nebol najhorší.

Ale toto teplo.

Od niekoho, kto sa zaujímal.

Trištvрте na desať. Vtedy prišlo prvé auto, malá zhrdzavená Toyota Corolla. Vystúpila z nej žena s blond vlasmi a okrúhlymi okuliarmi a nervózne mu podávala ruku.

„Astrid Lomová, nórska sociálka Barnevernet.“

„Thomas.“

Odkošľala si. V rukách držala zložku, ktorá pravdepodobne obsahovala rovnaké papiere, aké poslali aj jemu.

Odsúdený za vraždu.

Osemnásť rokov.

Dobré správanie.

Predčasné prepustenie.

Matka súhlasila so stretnutím otca so synom.

Pod dohľadom.

O päť minút desať sa konečne objavilo ďalšie auto.

Biele.

Drahé.

Prirodzene.

Našla si lepšieho, na tom však nezáležalo, už nie.

Thomasa Borchgrevinka obľiala horúčava. So spotenými rukami sa vybral v ústrety autu.

„Nie, nie, počkajte.“

Zadržala ho ruka.

„Áno, samozrejme, *sorry*.“

Krok za krokom.

V chlapcovom tempe.

Martin.

Bol tam.

Thomas sa naširoko usmieval, keď sa dvere na aute otvorili.

Tmavé vlasy.

Hnedý sveter.

Zmätený pohľad, keď chlapec ostal stáť pred autom a osoby sediace na predných sedadlách sa mu ani náznakom nechystali podať pomocnú ruku.

Zasraní idioti!

Nevidíte, že chlapec...?

Zrazu sa konzultantka so štipkou pochopenia pre deti prebrala, rýchlo podišla k chlapcovi a objala ho okolo pliec. Zrazu tam stál. Thomas Borchgrevink mal čo robiť, aby sa nerozplakal.

„Ahoj, Martin.“

„Ahoj...“

Krásne modré oči sa vyhýbali jeho pohľadu. Radšej sa zamerali na topánky.

„Ako sa máš?“

„Prosím?“

Krátky pohľad, zvedavý.

„Máš *cool* sveter.“

„Ehm... ďakujem.“

Chlapec vrhol pohľad na konzultantku, akoby sa jej chcel spýtať, kto je a čo tu robí.

„Je to robot?“

„Čože? Nie. To je *Bionicle*.“

Thomas urobil krok k nemu.

„*Bionicle*. Je *cool*.“

Chlapec sa jemne usmial.

„Nevolá sa *Bionicle*. On *je* *bionicle*.“

„Aha, *sorry*. Ako sa teda volá?“

„Tento tu?“

„Áno.“

Chlapec s blond vlasmi sa zháčil.

„Volá sa *Makuta*.“

„Pekný. Tvoj oblúbený?“

Chlapec sa naňho ukradomky pozrel.

„Ehm... nie. Ehlek je najlepšie, mikinu s ním však nemali.“

„To je škoda.“

„Áno. Ale mám jeho postavičku.“

Zahľadel sa na biele auto.

„Škoda, že som nevedel, že máš rád *bionicle*, inak by som nejakého priniesol.“

„To nič.“

Chlapec si odfúkol ofinu z čela a zvedavo sa zahľadel na igelitové vrečko na schodoch.

„Čo si teda priniesol?“

„Bohužiaľ, nič vzrušujúce. Spoliehal som sa, že bude fúkať vietor.“

„Vietor? A to už prečo?“

„Aby sme si ho mohli púšťať. Šarkana. Teraz si tým však nie som istý, možno si myslíš, že je to nuda.“

„To teda nie,“ odvetil chlapec a usmial sa. „Pokojne si môžeme púšťať šarkana.“

V korunách stromov zrazu zaprašťalo, ako keby ho niekto odtiaľ pozoroval.

„Áno?“ usmial sa Thomas. „Skúsime ho dostať do vzduchu?“

„Dobre,“ súhlasil chlapec.

„Možno keby sme vyšli na kopec. Tam asi fúka silnejšie.“

Vybral šarkana z vrečka a pozrel sa na konzultantku.

„Môžeme...?“

Prikývla.

„Prečo si si pýtal od nej povolenie?“ zaujímal sa chlapec, keď sa vydali smerom ku kopcu.

Apríl v Nórsku.

Vôňa čerstvo poranej zeme.

Čoskoro budú siať obilie, aby polia počas leta zožltli.

Zrazu mal problém ovládať sa.

Nevedel, ako sa mu podarí udržať všetky pocity na uzde.

„Je tu, aby dávala pozor.“

„Na koho?“

„Na teba. Chceš púšťať šarkana prvý? Ak sa rozbehneš, ja ho podržím.“

„Dobre.“

Chlapec mu venoval úsmev a zdvihol šarkana zo zeme.

Teraz na tom už nezáležalo.

Nezáležalo ani na jednej z dvoch tvárí v aute.

Ani na konzultantoch píšucich správy.

Všetky tie roky.

Sú zrazu preč.

Je tu iba malý chlapec, utekajúci po kopci so širokým úsmevom

na tvári, keď sa šarkan konečne odlepil od zeme a napokon pyšne vial vo vetre vysoko v oblakoch.

„Pozri! Fíha!“

Dvadsať nádherných sekúnd, kým sa šarkan neutrhol a nezrútil na zem kdesi na opačnej strane kopca.

A na to, čo nasledovalo, Thomas Borchgrevink nikdy v živote nezabudne.

Keď k nemu chlapec pribehol, na tvári mal úplne iný výraz.

„Martin, čo sa deje?“

„Niekto tam leží.“

„Čo tým myslíš?“

Malou rukou sa pokúšal zakryť vlhký flak vpredu na nohaviaciach.

„Nehýbu sa.“

2

Holger Munch sedel vo svojom čiernom audi, počúval Bachovu suitu číslo jeden pre sólové violončelo v G-dur a cítil sa previnilo. Znova opustil svoju rodinu počas nedelňých raňajok. Niežeby sa sťažovali. Nikdy to nerobili. Bez ohľadu na to, kedy mu zavola-
li. Neskoro večer. Uprostred letných prázdnin. Na Štedrý večer, keď práve servírovali čerstvo upečenú krkovičku. Nech sa dialo čokoľvek, vždy mali preňho pochopenie. Štyridsaťtiročný Holger Munch pracoval ako vyšetrovateľ vražd takmer dvadsať ro-
kov a ona stále verne stála po jeho boku. Marianne. Jeho láska zo strednej školy. Zamiloval sa do nej na prvý pohľad a oženil sa s ňou hneď po ukončení školy. O deväť rokov sa im konečne nardo-
dilo dieťa, dcéra Miriam, ktorá nedávno oslávila štrnásť narode-
niny a rozhodne sa nesprávala tak, ako sa o tínedžeroch hovorí.

Rodina vždy stála na jeho strane. Nehladiac na to, čo všetko zmeškal. Minulý rok na jeseň s ním dokonca oslávili povýšenie, hoci veľmi dobre vedeli, že odteraz bude mať ešte viac práce. Nové oddelenie vražd. V nových priestoroch. Ďaleko od policajného ria-
diteľstva v mestskej časti Grønland. Holgerovi Munchovi nielenže preukázali dôveru, keď ho poverili velením tejto historicky prvej divízie, ale dali mu dokonca voľnú ruku. Mohol si vybrať členov podľa vlastného uváženia. Po dlhom čase prežíval fantastickú zimu. V tomto období zvyčajne prepadal akejsi depresii a spopod omrznutej ryšavej brady preklínal všetko a všetkých. Najviac zo

všetkého tých idiotov, ktorí zbožňovali sneh a lyžovanie. Tento rok však myslel na iné veci. Podnikateľ. Takmer ako začínajúci biznismen. Presne tak sa cítil. Ale aj napriek tomu si všimol zmenu v jej pohľade. Alebo sa mýlil?

Korpulentný vyšetrovateľ pokrútil hlavou a policajtovi, ktorý ho zastavil pri zátarasách, ukázal svoj policajný preukaz. Videl to na ňom.

Toto je iná káva.

Nervózny pohľad skrývajúci sa za maskou uniformovaného policajta. O minútu neskôr zaparkoval auto pri školskej budove omietnutej nabielo.

„Nilsen, šéf výjazdu.“

Munch prikývol a z vrecka béžového kabáta vytiahol balíček cigariet.

„Prišiel už niekto z môjho tímu?“

„Ehm, áno. Tá blondína. Právnička?“

„Goliová.“

„A potom tamten chlapík v obleku. Fredrik?“

„Riis,“ odvetil Munch a zapálil si.

„Technici dorazili na miesto ako prví a strávili tam hodnú chvíľu,“ informoval ho štíhly policajt, ukazujúc prstom na kopce.

„A čo súdny lekár?“

„Aj ten je na mieste. Dorazil iba nedávno.“

Policajt si stiahol rukavicu a namieril prst na mapu.

„Uzavreli sme cestu na týchto dvoch miestach. Celú ulicu Losbyeien. Nebýva tu veľa ľudí. Je tu iba niekoľko statkov, preto sme museli nechať prístupovú cestu otvorenú. Namiesto toho sme uzavreli cestu na ulici Vålerveien. Čo vy na to?“

„A čo vzdialená časť poľa?“ zaujímal sa Munch.

„Mám tam ľudí,“ odvetil Nilsen. „Malo by to byť v poriadku.“

„Máte pre mňa ešte niečo?“

Munch sa zvedavo zahľadel na mapu a potom sa obrátil k lesu.

„Je to hotová nočná mora,“ zamrmal Nilsen. „Chlapci sa nachádzajú tu. Ako vidíte, všade naokolo sú polia a lesy. Domnie-

vame sa, že páchatel prišiel odtiaľto a rovnakou cestou aj odišiel. Ničím nerušený prístup, ak mi rozumiete. Budeme mať z pekla šťastie, ak niekto niečo spozoroval.“

„Čo je toto?“ spýtal sa Munch a prstom označil bod na mape.

„To je strelnica.“

„Uzavreli sme ju?“

„Ehm, nie, ešte nie. Nachádza sa totiž...“

„Uzavrite ju,“ vydýchol Munch rezignovane. „A pošlite tam nejaký tím. A čo toto?“

„Obrovský kameňolom,“ odvetil Nilsen a ukázal na les rozprestierajúci sa na východ od nich. „Máme...?“

„Ak ste to ešte neurobili, tak áno. A...?“

Pozrel sa na policajta, ktorý mu zabudol odpovedať.

„Máme tam tiež poslať tím?“ hádal.

„Výborne,“ prikývol Munch a vybral sa k Anette Goliovej, ktorá práve vyšla zo starej školskej budovy.

Naverboval ju ako prvú.

Neváhal ani sekundu.

„Už si bol vnútri?“ kývla hlavou schopná policajná právnička a prehrabla si vlasy.

„Ešte nie. Ako to tam vyzerá?“

„Zle. Práve som dovolala s Wikom. Pýtal sa, či ich má zakryť alebo ich chceš vidieť tak, ako sú.“

„Nech ich nezakrýva,“ odvetil Munch a pripálil si novú cigaretu od zapálenej. „Kto ich našiel?“

„Tá skupina je hotový guláš,“ povzdychla si Goliová a kývla hlavou smerom k domu. „Práve lúštíme ich vzájomné vzťahy.“

„A teda?“

„Ak som to správne pochopila, ide o prípad biologického otca. Chlapík sa tu mal stretnúť so svojím synom. Prítomná je aj matka s novým partnerom a potom tu máme sprievod z... Teda, tipujem zástupcov sociálky. Nie som si tým však istá. V každom prípade som ich musela rozdeliť. Otec je tam vnútri, ostatných som umiestnila do osobitných miestností. Chceš sa s nimi pohovárať?“

„Nie teraz, ubezpeč sa však, že sa zaznačia všetky potrebné detaily.“

„V poriadku, poverím tým Katju.“

„Je tu?“ zvolal prekvapený Munch a na perách sa mu usadil jemný úsmev. „Myslel som si, že...“

„Kripos¹ napokon nebol taká zaujímavá pracovná príležitosť, ako by sa na prvý pohľad zdalo,“ uškrnula sa Goliová. „Vyzdvihla som ju cestou sem. Si s tým v pohode, však?“

„Samozrejme,“ prikývol Munch a znova sa usmial.

Druhá naverbovaná osoba.

Katja van den Burgová.

Aj táto voľba bola jednoznačná a rýchla ako tá prvá.

„Ideš za nimi?“

„Áno. Kde ležia?“

„Tam,“ ukázala Goliová prstom. „Mal by si sa však prezuť, zem je dosť premočená.“

„Dobre.“

Munch odhodil cigaretu na zem a vykročil k autu, aby si obul gumáky.

---

¹ Kripos – nórska národná policajná jednotka boja proti organizovanému zločinu a inej závažnej trestnej činnosti, pozn. prekl.

3

Dvadsaťjedenročná Mia Krügerová sedela v poslednom rade malej prednáškovej sály v podzemí vysokej školy Politihøgskolen a len tak-tak udržala oči otvorené. Ponocovala. Znova. Nepodarilo sa jej dostať do postele skôr ako... O šiestej ráno? Potlačila zívnutie, keď prednášajúci s moderným vystrihaným účesom a vyleštenými topánkami ťukol na klávesnicu a na projektore sa objavil nový *slide*. Dopekla, prečo jednoducho neodišla skôr? Na toto sa predsa neuveriteľne tešila! Informačné stretnutie o zásahovej jednotke. Chcela byť toho súčasťou. Veď preto sa sem hlásila, preto sem aj nastúpila. A to napriek varovaniam, ktorými doma nešetřili. Smútok v matkiných očiach, keď jej oznámila, že nemá záujem študovať literatúru na univerzite v osloskej časti Blindern a že už stihla prerušiť štúdium. Namiesto toho chce trocha cestovať a nastúpiť do školy na jeseň.

Polícia? Mia... Ale veď...

Na tom však nezáležalo.

Prvá členka zásahovej jednotky. V nejakom časopise čítala, aké je to náročné a že dosiaľ sa nijakej žene nepodarilo absolvovať prijímacie skúšky. Vtedy a tam sa rozhodla. Áno. Presne tak. Chcela byť toho súčasťou. Presne to chcela robiť.

Chodte do riti, vy všetci!

Mia Krügerová potlačila ďalšie zívnutie, keď k jej radu dorazil zoznam. Iba predbežný. Minimálne nároky. Potom nasledujú pe-

kelné týždne plné náročných fyzických a psychických testov. Práve počas nich všetky dievčatá, ktoré to pred ňou skúsili, pochybili. Ona sa však chyby nedopustí. Samozrejme, že nie. Zvládne to ľavou zadnou. Veď je predsa jednotka. Ukáže im, všetkým, raz a navždy. Nie je tak? Ukáže tým šovinistickým hlupákom, ktorí na ňu hľadajú s výsmechom a hýtajú, čo tu vôbec robí. Jediné dievča v miestnosti.

V prvom rade si všimla blondavého idiota s úškrnom na tvári, ktorý si o sebe očividne myslel, že je dar ľudstvu od samotného Stvoriteľa. Pokúsil sa ju zbaliť na tréningu v prvom ročníku, iba niekoľko týždňov po začiatku semestra. Už len pri tej myšlienke sa jej dvíhal žalúdok. Otrepané frázy ako vystrihnuté z príručky balenia dievčat pre hlupákov, sprevádzané napínaním svalov pred zrkadlom. Akoby mu takéto neandertálske správanie mohlo pomôcť k úspechu.

Aké máš krásne oči...

Modré ako najkrajšie more...

Ale čo?

Pán je básnik?

Oči máš posadené príliš blízko pri sebe. Uvedomuješ si vôbec, že medzi očami a miestom, kde začínajú rásť vlasy, by sa malo nachádzať čelo?

A tvoje vlasy, také exotické a tmavé... Ako sa ti krásne vlnia a v kaskádach padajú na pleciah... Aký si typ? Rada sa túliš, nemám pravdu?

Preboha.

To vážne?

Zasraný chudák.

Ešte v ten večer si ich vo svojom študentskom byte v mestskej časti Torshov vlastnoručne ostrihala. Svoje vlasy. Nazúrená stála pred zrkadlom, držala nôž a do umývadla padala jedna lokňa za druhou. A podstrihla si ich zakaždým, keď jej trochu podrástli.

Zoznam so študijnými predpokladmi, ktoré poznala naspä-